

În această duminică, în sfintele noastre biserici, citim și ascultăm un fragment din Sfânta Evanghelie de la Marcu , cap. 2, v. 1- 12. Din nou cunoaștem și ne lăsăm copleșiți de dragostea și bunătatea nemăsurată a Fiului lui Dumnezeu, întrupat pentru mântuirea neamului omenesc.

Iisus Hristos se afla într- o casă, în Capernaum, și vorbea celor prezenți cuvântul lui Dumnezeu. Aici este adus un slăbănog, purtat, cu patul în care zăcea, de patru bărbați, de bună seamă prieteni ai bolnavului. Pentru că nu puteau nicidecum să ajungă la Iisus, au făcut o spărtură prin acoperiș și așa l- au lăsat cu pat cu tot în fața Celui în care credeau, și credeau neclintit, că- l poate vindeca. Lucru minunat ce s- a și întâmplat, încât cei prezenți „...erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n- am văzut niciodată” (Marcu 2. 12)

”
Așa sunt răsplătiți de către Dumnezeu toți cei care cred cu toată tăria în El și își pun nădejdea în bunătatea și dragostea lui. Slăbănogul credea în Iisus, asemenea și cei patru bărbați ce l- au adus. Vindecarea slăbănogului este un răspuns și la credința și iubirea celor patru bărbați față de semenul lor aflat în neputință.

Cît de bine ar fi să ne ducem unii pe alții la Dumnezeu, să fim mai aproape de El și să gustăm din dragostea și bunătatea Lui. Cu siguranță am primi vindecare sufletească și trupească, așa cum s- a învrednicit și slăbănogul din Capernaum, astfel am rămâne mereu aproape de El, în comuniune cu Dumnezeu, ținta supremă a vieții noastre.

Tot în această duminică Biserica Ortodoxă îl pomenește pe Sfântul Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului. De acea în această duminică se citește și pericopa evanghelică de la Ioan cap. 10 v. 9- 16. S- a născut în anul 1296, în Constantinopol, într- o familie nobiliară, tatăl său devenind un important demnitar la curtea lui Andronic al II- lea Paleologul (1282- 1328). În jurul vârstei de 20 de ani se călugărește la Athos, ajungând și Arhiepiscop al Tesalonicului în vremea patriarhului Isidor, care îl va susține în lupta pentru apărarea isihasmului și a

doctrinei despre energiile divine necreate. Isihasmul, mișcare spirituală panortodoxă, a pornit de la Athos, din mănăstirea „Marea Lavră”, mănăstire fondată de către Sf. Athanasie Atonitul, în 963. Călugării trăiau o viață pustnicească, în asceză aspră și viață mistic- contemplativă, în tăcere, în isihie de unde și denumirea de isihasți, urmând învățăturile Sf. Dionisie Areopagitul (sec I- II) și ale Sf. Simeon Noul Teolog, celebru mistic din sec. XI, care susținea că printr- o contemplație continuă, exercitată mult timp, se poate realiza o apropiere atât de mare de Dumnezeu, încât se poate ajunge la vederea luminii dumnezeiești chiar cu ochii trupești.

Isihastul, cu ochii deschiși, trebuia să se concentreze în așa măsură la rugăciune încât nimic din ceea ce este material să nu înregistreze privirea lui, decât lumina divină. Ținuta din timpul acestei rugăciuni cerea ca bărbia să fie aplecată spre piept, iar privirea să se fixeze pe un punct al corpului, pe abdomen, timp în care se rostea continuu o rugăciune scurtă:”Doamne Iisuse Hristoase, miluiește- mă!”, în timpul rostirii reținându- se respirația. Cei ce practicau această rugăciune, numită și rugăciunea lui Iisus sau rugăciunea isihastă, prin exercițiu consecvent, asiduu, ajungeau să poată vedea lumina taborică, ceea ce Apostolii au văzut la Schimbarea la Față a Mântuitorului pe muntele Tabor.

Sfântul Grigorie Palama, el însuși trăind în asceză aspră, ducând o viață mistică, spunea că lumina taborică nu este creată, ci este o energie divină necreată, veșnică, este o lucrare dumnezeiască, o combinație între veșnicie și vremelnicie, între lumea de sus și cea de jos.

Au fost dispute pe această temă, dar sinodul de la Constantinopol din anul 1341 s- a pronunțat în favoarea isihasmului. La sinodul de la Constantinopol, în anul 1531, isihasmul a fost definit ca doctrină a Bisericii de Răsărit, a Bisericii Ortodoxe. Printre susținători amintim teologi de frunte ca: Nil Cabasila și Nicolae Cabasila (1371), Simeon, Arieepiscop de Tesalonic, (1429) și monahul de la Athos, Naxos, care i- a dat și un nou avânt. Trecut la cele veșnice în 1359, Sfântul Grigorie Palama este trecut în rândul sfinților în 1368.

Isihasmul s- a răspândit în toată lumea ortodoxă, prin intermediul textelor adunate la sfârșitul sec, XVIII sub numele de Filocalie. Isihasmul a influențat și paisianismul românesc, întemeietorul fiind Cuviosul Paisie de la Neamț, trăitor o vreme la Athos, și care a scris o lucrare de reguli monahale, cu titlul „Rugăciunea minții”.

În această perioadă de postire și primenire sufletească să ne rugăm mai mult , să ne înălțăm sufletul nostru mai aproape de Dumnezeu, prin credință, fapte bune, fapte de milostenie care sunt semnele iubirii lui Dumnezeu.

Pr. Prot. Vasile A. Pop